

[Indenrigs- og boligministeren.]

af et direkte folkevalg med udelukkelse af lokalkommunernes byrådsmedlemmer? Er det, man ville nå til ved at skabe en „overkommune“, ikke netop et organ hævet over lokalkommunernes mere lokalpatriotisk betonedede ledere? Svarer man ja til dette spørgsmål, svarer man altså ja til, at det er det samlede hovedstadsområdes interesse, et eventuelt hovedstadsråd skal varetage, og ikke lokalkommunens. Hvem kan så skrive en valglov, som på den ene side respekterer kommunernes folketal og på den anden side sikrer de mindre kommuner mod fornemmelsen af, at det dog alligevel endte med, at de blev indlemmet?

På de stadier, jeg har tilbagelagt i denne sag, har jeg arbejdet med forskellige muligheder for oprettelsen af et hovedstadsråd. Men mine overvejelser er altså endt med, at jeg ikke ser nogen saglig nødvendighed for, at man igennem lovgivning opretter en overkommune, og jeg ser heller ikke nogen politiske muligheder for, at der kan tilvebringes den fornødne enighed om et sådant råds sammensætning. Jeg vil ingenlunde bestride, at et samarbejde mellem kommunerne kan forøge deres mulighed for at tjene den befolkning, som lever i hovedstadsområdet. Men skulle et sådant samarbejde ikke kunne virkeliggøres igennem en frivillig hovedstadskonference? Hvad er der i vejen for, at kommunerne selv kan finde vej frem til et forum, hvor de kan drøfte de problemer, som fremtiden må løse, og derigennem forberede lovgivningsmagten på de initiativer, som det endnu står tilbage at tage? Jeg tror, at dette ville være en god gerning. Jeg vil i denne forbindelse pege på, at der er en masse problemer, som løses i øjeblikket ved frivilligt samarbejde mellem kommunerne.

Det er ganske ligetil, at et af de spørgsmål, som interesserer mest i forbindelse med hovedstadens fremtid, er spørgsmålet om, hvorvidt en omfattende udligning mellem hovedstadskommunerne burde gennemføres. Under mine overvejelser har jeg ikke fundet nogen bekræftelse på, at det ville være rigtigt i øjeblikket at stille forslag om det. Tværtimod har, som jeg sagde det før, de senere års voldsomme vækst i omegnskommunerne givet dem betydelige økonomiske byrder, men også tilført dem ikke ubetydelige skatteindtægter, som har stillet dem gunstigere end forudsat i hovedstadskommissionens betænkning.

Jeg vil ikke bestride, at den dag meget vel kan komme, da en omfattende udlig-

ningsordning er en nødvendighed, men jeg synes, at vi skal lade den komme, før vi stiller noget forslag om en udligning. Vi skal blot sikre os, at de foranstaltninger, som vi nu sætter i værk, ikke afskærer os fra senere at kunne gennemføre et større økonomisk fællesskab, hvis en ændret udvikling skulle kræve det. Dertil kommer, at det — så længe vi befinder os foran en skattereform — er forbundet med de allerstørste vanskeligheder overhovedet at lovgive om denne side af sagen for hovedstadens vedkommende. Hvis den høje rigsdag skulle vælge at følge skattekommissionens forslag, som forudsætter en fuldstændig omlægning af den kommunale skatteudskrivning og tilmed en omlægning, som vil føre til, at det for de højere skattepligtige indkomster er uden forskel, hvor i landet de bor; vil udligningsproblemet jo være løst. Det ville da være spildt arbejde, om vi nu søgte frem til en særlig udligningsordning for hovedstadsområdet. Men heller ikke problemer som erhvervsskat, ejendomsskat og forholdet mellem ejendomsskat og personskatter eller spørgsmålet om overgang fra formue- og lejlighedsskat til de gamle københavnske kommuners rateskalaprinzip vil det være naturligt at bakke med nu, fordi også disse spørgsmål må afvente en løsning fælles for hele landet i forbindelse med den forestående skattereform.

Jeg har jo selv igennem mange år deltaget i det kommunale arbejde i en af hovedstadskommunerne, og jeg tror, at andre, der har gjort det samme, vil være enige med mig i, at der især ikke har foreligget tekniske problemer, hvis løsning krævede, at man gik på tværs af kommunegrænsen, uden at en sådan løsning har været fundet og fundet i fordragelig forhandling og velvilligt samarbejde.

Men opgivelsen af planen om indlemmelser og sammenlægninger og afvisningen af tanken om et hovedstadsråd og forkastelsen af forslag om udligning behøver dog ikke at betyde, at der overhovedet ikke er noget at udrette for tiden i hovedstadsområdet.

Det, der skal gøres, må blot gøres sådan, at det — som jeg allerede har sagt — ikke foregriber fremtiden.

Jeg har derfor overvejet, om omegnskommunernes nuværende kommunale forhold svarede til disse kommuners hastige vækst. Jeg er nået til at fremsætte det forslag, som i dag foreligger om ændringer i de københavnske omegnskommuners styrelse m. m.